

РЕШЕНИЕ

№ 361/24.03.2022 г., гр. Варна

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВАРНЕНСКИ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД, Дванадесети състав на втори март две хиляди двадесет и втора година в публично заседание в състав:

СЪДИЯ: ДАНИЕЛА НЕДЕВА

при секретаря С. на Стоянова, като разгледа докладваното от съдия Д. Недева адм. дело № 2449 по описа на съда за 2021 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 40 ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на С.Ц.С. ***, срещу решение изх. № 1955/18.10.2021 г. на Изпълнителния директор на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД /„ТСВ“ ЕАД/, гр. София, в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 3 от заявление вх. № 3154/05.11.2020 година.

В жалбата се релевира доводи за незаконосъобразност на издадения акт, в частта, с която се отказва информация по т. 3 от заявлението, поради несъответствие с материалния закон и целта на закона, поради което се отправя искане е за неговата отмяна и задължаване на административния орган да предостави достъп до исканата обществена информация. Претендира присъждане на направените разноски за държавна такса в размер на 10 лева.

В съдебно заседание жалбоподателят, не се явява и не се представлява и не изразява становище по жалбата и по съществува на спора.

Ответната страна – Изпълнителен директор на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, гр. София, чрез пълномощник, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли за нейното отхвърляне. Подробни аргументи за законосъобразност на обжалваното решение и за неоснователност на жалбата са развити в писмено

становище към придружителното писмо, с което жалбата е изпратена до съда, както и в депозирана по делото писмена защита.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и предвид доводите и възраженията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление за предоставяне на достъп до обществена информация вх. № 3154/05.11.2020 г. С.Ц.С. е поискал от Изпълнителния директор на „ТСВ“ ЕАД гр. София достъп до следната обществена информация:

1. справка за договорите, сключени във връзка със споразумение, между Държавно предприятие „Пристанищна инфраструктура“ и „Транспортно и строително възстановяване“ ЕАД от 01.10.2019 г. с предмет: „Проектиране и удълбочаване на Канал 1 и Канал 2 Пристанище Варна-инженеринг“, с посочени следните данни: номер на договор, дата на сключване, страни по договора, предмет на договора, стойност на договора, срок на договора;

2. справка, съдържаща информация за избраната процедура по възлагане на проектирането и удълбочаването на Канал 1 и Канал 2 на Пристанище Варна – копия от документите, съставени във връзка с избора на цитираната процедура;

3. пълни копия от договорите, сключени във връзка със споразумение между Държавно предприятие „Пристанищна инфраструктура“ и „Транспортно и строително възстановяване“ ЕАД от 01.10.2019 г. с предмет: „Проектиране и удълбочаване на Канал 1 и Канал 2 Пристанище Варна-инженеринг“.

Във връзка със заявлението е постановено решение №2103/19.11.2020 г., издадено от изпълнителен директор на „ТСВ“ ЕАД, с което е отказан достъп до поисканата информация. Отказът е отменен с Решение № 664/18.05.2021 г., постановено по адм. дело № 2719/2020 г. на Административен съд – Варна и преписката е върната за ново произнасяне на „ТСВ“ ЕАД. В решението съдът е приел, че исканата информация не е търговска тайна предвид държавната издръжка на ДППИ и управлението от двата задължени субекта на държавно имущество, включително публични средства.

С решение № 1100/02.06.2021 г. изпълнителния директор на „ТСВ“ ЕАД е отказал отново достъп до исканата информация. Отказът е обжалван пред Административен съд – Варна. С решение №1214/01.10.2021 г., постановено по адм. дело № 1336/2021 г., съдът е потвърдил отказа в частта по т. 1 от заявлението. Посочено е, че отказът е законосъобразен, тъй като задължения субект по ЗДОИ не може да бъде задължаван да систематизира и обработва допълнително наличната при него информация единствено за целите на ЗДОИ. По отношение на т. 2 и 3 от заявлението е отменил отказа като незаконосъобразен и върнал преписката за ново произнасяне.

В изпълнение на Решение №1214/01.10.2021г. по адм. дело № 1336/2021 г., е постановено решение № 1955/18.10.2021 г. на зам. изпълнителния директор на „ТСВ“ ЕАД. С решението е отказано предоставянето на исканата информация по т. 3 от заявление

№3154/05.11.2020 г., на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 /погрешно посочено в обжалваното решение като чл. 37, ал. 2, т.1 от ЗДОИ/ във вр. с чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ. По отношение на информацията по т. 2 е препратил заявлението до ДП „Пристанищна инфраструктура“ за отговор.

Отказът е мотивиран с обстоятелството, че поисканата от С.Ц.С. със заявление вх. № 3154/05.11.2020 г. обществена информация представлява търговска тайна, както и с липсата на надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. Посочено е, че информацията, свързана с контрагенти, страни по договори, предмет на договори, стойности на договори, срокове на договори и дати на сключване на договори, представлява за „ТСВ“ ЕАД търговска тайна, съгласно Заповед № РД-08-130/18.10.2021 г. на зам. изпълнителния директор на „ТСВ“ ЕАД /л. 38 от преписката/. Предоставянето или разпространяването на тази информация би довело до нелоялна конкуренция между търговци по смисъла на чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ. В обстоятелствената част на обжалваното решение се сочи, че заявителят е управител и член на Сдружение с нестопанска цел „Про веритас“, чийто член към момента на подаване на заявлението е била С. Д.Ч.- В., която е изпълнителен директор на дружество със сходен предмет на дейност с този на „ТСВ“ ЕАД. Според издателя на обжалваното решение в случая не е налице надделяващ обществен интерес, а интерес, касаещ нелоялна конкуренция, целящ разкриването на конкуренти и насочен към изместването на дружеството от пазара. Изложени са съображения, че исканата информация се търси за цели, различни от съставяне на собствено мнение, което я изважда от приложното поле на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ.

С писма изх. №№ 1930/14.10.2021 г. и 1931/14.10.2021 г. „ТСВ“ ЕАД е поискало информация от „Инфраструктурно строителство“ АД / л. 39 от преписката/ и „ЖП Стой“ ЕАД /л. 41 от преписката/ кои сведения се считат за търговска тайна и какви са причините за това.

С писмо вх. № 2813/15.10.2021г. „Инфраструктурно строителство“ АД /л. 40/ е дало отговор, че счита за търговска тайна своите партньори, както и договорите и други споразумения, които имат с тях. Тайна представляват и договорените цени /единични и общи/, условия, срокове, дейностите, неустойките и други. Идентично съдържание има и отговорът, получен от „ЖП Строй“ ЕАД /л. 42 от преписката/.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл. 168, ал.1 във връзка с чл.146 от АПК, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена пред надлежен съд, от легитимирано лице – адресат на оспорения индивидуален административен акт, в законоустановения срок, като е налице правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима за разглеждане.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – зам. директора на „ТСВ“ ЕАД. По делото е установено, че

заместваният не е бил на работа - болничен лист № E20210141193 /л. 22 от преписката/, следователно е бил в обективна невъзможност да изпълнява задълженията си, поради което е следвало да бъде заместван от зам. директора на предприятието. В случая става въпрос за заместване при отсъствие на титуляра, а не за делегация на правомощия по смисъла на [чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ](#), когато титулярът не отсъства, но е определил изрично лица, които да вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация вместо него.

При служебната проверка за законосъобразност на акта не се установиха допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, а и такива доводи не се съдържат в жалбата. Оспореният административен акт е издаден в предвидената в чл.38 от ЗДОИ писмена форма като в него са посочени, както правните, така и фактически основания за издаването му, с оглед на което не се установяват основания за отмяната му по смисъла на чл.146, т.2 от АПК. Съдът констатира, че в процесното решение при изписването на правното основание за отказ органът е посочил като основание за отказа несъществуваща правна норма- чл. 37, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ, тъй като видно от разпоредбата ал. 2 няма посочени точки. С оглед, на горното съдът приема, че отказът е издаден на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 - Основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по [чл. 13, ал. 2](#).

Съдът обаче констатира, че процесното решение, в оспорената част е постановено в нарушение на материалния закон и целта на закона, поради което се явява незаконосъобразно.

Между страните по делото не се спори, че едноличен собственик на капитала на „ТСВ“ ЕАД е държавата чрез Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията. Оттук следва, че „ТСВ“ ЕАД е публичноправна организация по смисъла на § 1, т. 4, буква „а“ и буква „в“ от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗДОИ, във връзка с чл. 5, ал. 2, т. 4 от Закона за обществените поръчки – тъй като е обект на управленски контрол от страна на Министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, имащ качеството на възложител. Налага се извод, че „ТСВ“ ЕАД е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ.

Поисканата със заявлението на С.С. информация е обществена съгласно легалната дефиниция на това понятие, дадена в чл. 2 ал. 1 от ЗДОИ, тъй като 100 % от капитала на „ТСВ“ ЕАД се притежава от държавата. Исканата информация касае изразходване на публични държавни средства от задължения субект, тя се определя като свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти.

В оспореното решение органът е посочил като правно основание за отказа чл. 37, ал. 1, т. 1 /погрешно посочено в решението като чл. 37, ал. 2, т. 1/ вр. чл. 17, ал. 2 от ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл. 37, ал. 1, т. 1 основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е

налице, когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по [чл. 13, ал. 2](#). Разпоредбата на чл. 17, ал. 2 гласи, че информацията, която представлява търговска тайна и чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци, не подлежи на предоставяне освен в случаите на надделяващ обществен интерес.

Легална дефиниция на понятието „производствена или търговска тайна“ се съдържа в § 1, т. 9 от ДР на Закона за защита на конкуренцията /ЗЗК/, според която това са факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, за което те са взели необходимите мерки. Следователно законът изисква правоимащите да са въвели ограничителен режим на достъп и използване на информацията от тази категория.

Трайна и непротиворечива е практиката на ВАС, че за да се приеме, че дадена информация представлява търговска тайна, преди всичко следва да се установи кои са конкретните факти, информация, решения и данни, до които предприятието /правоимащото лице/ е установило ограничен достъп и защита, както и кръгът на лицата, които имат право на достъп и използване на такава информация. В случая административният орган не е установил кои конкретни факти са търговска тайна на „ТСВ“ ЕАД, а още по-малко, че това са именно поисканите със заявлението от С. данни. По делото е представена единствено Заповед № РД-08-130/18.10.2021 г., с която зам. изпълнителния директор на „ТСВ“ ЕАД е определил за търговска тайна всички договори и преговори с предмет на извършване строително-монтажни работи, доставки на материали и ангажиране на строителна техника и оборудване, сключени или проведени с контрагенти, подизпълнители и залегнали в тях параметри, в т.ч., но не само, общи и единични цени, ноу-хау, правата и задълженията на страните, методите, средствата и способите на изпълнение на строително-монтажните работи, параметрите и характеристиките на строителната техника, брой на ангажирания при изпълнението личен състав, клаузите за конфиденциалност, другите условия, срокове за изпълнение и плащане, санкциите за неизпълнение и условията за прекратяване. Видно от съдържанието на същата тя е твърде обща, в нея не се посочват конкретни данни, факти или решения, които да са определени за търговска тайна, а са изброени голяма част от документите, сключвани между „ТСВ“ ЕАД и техните контрагенти. Отделно от това в заповедта не е посочено правно основание, на което същата се издава. Посочен е единствено чл. 28, ал. 4, т. 3 от Устава на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД. След извършена служебна справка на електронната страница на „Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел“ [/https://portal.registryagency.bg/CR/Reports/ActiveConditionTabResult?uic=205677435/](https://portal.registryagency.bg/CR/Reports/ActiveConditionTabResult?uic=205677435/) съдът установи, че чл. 28, ал. 4, т. 3 от Устава гласи, че изпълнителният директор осъществява оперативно ръководство на дружеството, т.е. тази разпоредба посочена самостоятелно не определя конкретна информация, данни или решения, които да бъдат класифицирани като търговска тайна. Следва да се отбележи, че за да се приеме, че дадена информация има характера на търговска тайна, тя трябва кумулативно да отговаря и на трите изисквания, предвидени в [чл. 3 от Закона за защита на](#)

[Търговката тайна](#), а именно да представлява тайна по такъв начин, че като цяло или в точната си конфигурация и съвкупност от елементи не е общоизвестна или леснодостъпна за лица от средите, които обичайно използват такъв вид информация; да има търговска стойност, поради тайния си характер и по отношение на нея да са предприети мерки за запазването и в тайна, от лицето, което има контрол върху информацията. В случая дори да се приеме, че първите две хипотези са налице, то що се касае до предприетите мерки за опазване на търговска тайна, процесното дружество не е представило доказателства в тази насока. Още повече, не става ясно на какво основание административният орган е приел, че цялата изисквана информация по т. 3 от заявлението, попада в определението на § 1, т. 9 от ЗЗК. Издаването на заповед № РД-08-130/18.10.2021 г., с която зам. изпълнителния директор на „ТСВ“ ЕАД, която определя изискваната от жалбоподателя информация като производствена и търговска тайна, не е равнозначно на действително предприемане на мерките по [чл. 3, ал. 3 от ЗЗП](#). Това е така, защото мерки за запазване на информацията като търговска тайна е следвало да бъдат взети на общо основание, преди подаване на заявлението за достъп до обществена информация, а не да се предприемат в последствие, единствено с цел да бъде осуетено производството по предоставяне на тази информация.

Съгласно втората разпоредба, посочена като основание за отказ, а именно чл. 17, ал.2 от ЗДОИ информацията, която представлява търговска тайна и чието предоставяне или разпространяване би довело до нелоялна конкуренция между търговци, не подлежи на предоставяне освен в случаите на надделяващ обществен интерес. Законът обаче сам предвижда изключение от този общ принцип с [чл. 17, ал.2, пр. последно](#) и [чл. 31, ал.5 ЗДОИ](#): задължението за предоставяне остава, ако е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. Освен това [§ 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ](#) предвижда случаите, когато информацията не представляват "производствена или търговска тайна", а именно, когато касае факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. До доказване на противното обществен интерес от разкриването се предполага, че е налице, когато информацията: а) дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, ал. 1, относно вземаните от тях решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл.3; г) разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; д) опровергава разпространена недостоверна информация, засягаща значими обществени интереси; е) е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по [чл. 3](#). В случая жалбоподателя е формулирал искане за предоставяне на информация досежно договорите, сключени във връзка със споразумението между Държавно предприятие „Пристанищна инфраструктура“ и „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД от 01.10.2019 г., с предмет „Проектиране и

удълбочаване на Канал 1 и Канал 2 Пристанище – Варна – инженеринг“. Горното сочи на приложимост на [§ 1, т. 5, б. "е" ДР ЗДОИ](#), когато исканата информация е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект по [чл. 3 ЗДОИ](#). В настоящия случай следва да се има предвид, че задължени субекти по чл. 3 от ЗДОИ са и двете страни, предвид факта, че и двете дружества, страни по договорите са публично правни организации, които разходват публични средства.

Както бе посочено надделяващ обществен интерес се предполага до доказване на противното в случаите на [§ 1, т. 5 ДР ЗДОИ](#) и законодателят сам е приел, че в конкретна хипотеза, е налице надделяващ обществен интерес. С тази норма е създадена оборима презумпция, че в тези случаи е налице надделяващ обществен интерес. Посочената презумпция има тази правна последица, че обръща тежестта на доказване - не заявителят, а органът следва да установи, че в конкретния случай не е налице надделяващ обществен интерес.

В случая органът в процесното решение е изложил формално мотиви за липса на надделяващ обществен интерес. Задоволил се е единствено с цитиране на няколко решения на ВАС и в заключение е посочил, че надделяващ обществен интерес не е налице когато търсената информация касае фирми със сходен предмет на дейност и създава възможност за нелоялна конкуренция. За да е оборена презумпцията на надделяващ обществен интерес, е необходимо органът да е доказал, че общественият интерес от разкриването не е убедителен и не превишава явно интереса от запазване на търговската тайна. В този смисъл, органът трябва да докаже, че неразкриването на информацията балансира обществения интерес от прозрачност и желанието да опази търговската тайна, такова доказване обаче не е проведено от зам. изпълнителния директор на „ТСВ“ ЕАД.

Дори и исканата информация да представлява търговска тайна, органът не е установил с категоричност, че предоставянето ѝ би довело до нелоялна конкуренция между търговци. Посочените в оспореното решение обстоятелства, че жалбоподателят или близки до него лица са конкуренти на „ТСВ“ ЕАД и с предоставянето на информацията се цели изместването на дружеството от пазара, са неоснователни. По отношение на цитираните в решението отговори на трети лица – „Инфраструктурно строителство“ АД и „ЖП Строй“ ЕАД, съдът намира същите за ирелевантни към настоящия спор. Съдържанието им не обосновава наличие на нелоялна конкуренция между жалбоподателя или дружество, в което същият участва и „ТСВ“ ЕАД. В тях единствено е посочено, че двете дружества считат за търговска тайна техните партньори, както и договорите и другите споразумения, които имат с тях. Дружествата не сочат правно основание за определяне на тази информация като търговска тайна, още по – малко сочат конкретни данни, които са определени за търговска тайна.

По отношение на твърденията на ответната страна в депозираните писмени бележки, че не е налице съгласие за предоставяне на исканата информация от трети лица. От приложената по делото административна преписка не се установява, трети лица, засегнати от исканата информация, да са изразявали своето несъгласие за предоставяне на същата, с изрично посочени основания. От представената административна преписка не се установява „ТСВ“ ЕАД изобщо да е искало съгласието на трети лица.

В заключение следва да се посочи, че изложените твърдения в писмени бележки, депозирани от процесуалния представител на ответната страна, че дейностите проектиране и удълбочаване, попадат в обхвата на чл. 3, ал.1, т. 8 от Закона за авторското право и сродните му права, са неотнормирани. С процесното заявление жалбоподателят е поискал да получи достъп до договорите, сключени във връзка със споразумение между ДППИ и „ТСВ“ ЕАД, същият не е поискал достъп до технологията или начина на проектиране или удълбочаване на каналите.

Поисканата информация по т. 3 от заявлението, съгласно изложените по-горе съображения, е обществена и подлежи на предоставяне по реда на ЗДОИ. Съдът не споделя съображенията, изложени в писмени бележки от ответната страна, че обект на искането, така както е формулирано в заявлението /да се получат копия от договори/, противоречи на ЗДОИ, според който обект на искането може да бъде информация, но не и самият документ, в който тя е обективизирана. Според чл. 2, ал. 2 от ЗДОИ, информацията по ал. 1 е обществена независимо от вида на нейния материален носител. Тоест законът поставя знак на равенство между информацията, съдържаща се в даден документ, и самия документ като неин материален носител. Искането на копие от документ е равносилно на искане за достъп до съдържащата се в него информация, като в този смисъл е трайната съдебна практика. Дали се иска конкретният материален носител на информацията или се иска описателно самата информация, е ирелевантно за дължимостта ѝ. Наред с това, по смисъла на § 1 от ДР на ЗДОИ „материален носител на обществена информация“ е текст, какъвто несъмнено се съдържа в един договор. Материалният носител на информацията, в случая съответният документ, не е нещо, което се иска заради неговия материален субстрат, а заради информацията, която съдържа.

С оглед гореизложеното съдът намира, че оспореното решение е незаконосъобразно, в обжалваната част, следва да се отмени и преписката да се изпрати на административния орган за ново произнасяне. При новото произнасяне изпълнителния директор на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД следва да съобрази мотивите на съда относно характера на исканата информация и качеството на сезирания орган като задължен субект по смисъла на закона, като се произнесе по исканата от С.С. с негово заявление вх. № 3454/05.11.2020 г., обществена информация по т. 3.

Предвид изхода на спора в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 10 лева – държавна такса, които по правилото на чл.143 ал.1 АПК следва да бъдат възстановени от ответната страна.

На основание чл. 40 ал. 3 от Закона за достъп до обществена информация настоящото решение не подлежи на касационно оспорване.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ, във връзка с чл. 173, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 40, ал. 1 ЗДОИ, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение изх. № 1955/18.10.2021 г. на зам. изпълнителния директор на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, гр. София, в частта, с която е отказан достъп до обществена информация по т. 3 от заявление вх. № 3154/05.11.2020 година, подадено от С.Ц.С..

ИЗПРАЩА преписката на Изпълнителния директор на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД, гр. София, в частта по т. 3 от заявление вх. № 3154/05.11.2020 година, подадено от С.Ц.С., при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към съдебното решение.

ОСЪЖДА на „Транспортно строителство и възстановяване“ ЕАД /„ТСВ“ ЕАД/, ЕИК 205677435, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „К.Б.“ № ** да заплати на С.Ц.С. *** сумата в размер на 10 /десет/ лева, представляваща разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: